

İsli Demlik 9

– Arzeni · 22 Şubat 2012

Bahar; ellerinde çiçeklerle kokular saçıyor, rayihalar damıtıyordu soluduğum havaya... envayi çeşit nebatat renk öbeği oluşturuyordu sarayın bahçesinde. Güneşe rağmen gökyüzü gözyaşlarını akıtıyordu toprağa yağmur yağmur... Bahçenin ortasına gökkuşağı cümbüş kurmuştu sanki. İçimi ısıtma, etrafımı aydınlatma işini gün içinde güneşi kendine dost edinerek sağlıyordu dünyamız.Yine böylesi güzel bir gündü;

Son yaptığım hat tablosu, bayağı bir yordu bedenimi...bedenime razıyım ama beynimi bir türlü toparlayamıyordum. Bu, baharın gelişinin rehaveti olsa gerek... Ne zor bir imtihan bu Allah'ım! Elime cava* kalemi aldığımda göz kapaklarıma Nurbanu gelip oturuyor. Masamın üzerinde bulunan bütün avandanlığım** karmakarışık.Önceleri böyle değildim. Mecbur olmasam, tabloyu bırakıp günlerce elimi değıdirmeyecektim. Lakin mümkün mü? Yeis içinde kıvranan padişahımıza nasıl anlatırdım bu durumu? Soruları ve derince bakışları bile adamı yerin dibine sokmaya yetiyor. Her olaya dört cepheden bakmak nasıl bir dimağ ve feraset ister ki? Sorduğu soruya vereceğın cevap olayı kurtarmaya yetmeyecek, üstüne üstelik bir sonra ki adımı da tarif edeceksin adama. En yakınındakilere bile evhamlı davranırdı. Zevcelerini, kerimelerini bile saray dışına çok mecbur kalmadıkça çıkarmazdı. Her defasında kadınefendilere ve çevresindekilere sık sık tembihte bulunurdu;

"Her dışarıya çıkışınız bir tehlikenin habercisidir.İçinde bulunduğumuz durumu biliyorsunuz.İç ve dış düşmanların uyumadığını da.Nerede,nasıl düzenlendiğı bilinmez bir suikaste kurban gidebilirsiniz? Ya da kaçırılıp fidyeye isteyebilirler. Fidyeye neyse de, fena bir hal gelir başınıza,işte o zaman dayanmam bu duruma"

Bilmeyenler için saray hayatı dışarıdan çok şatafatlı gelebilir ama aslına bakarsanız burası kaynayan bir cadı kazanı... Ahh bir bilseler!... Sarayda oluşum,yanıbaşımdaya dünyanın titrediğı bir Padişahın varlığı çok etkilemiyordu artık! İnsan bulunduğu ortama ve insanlara çabucak alışıyormuş...

Şu koca saray, padişah, vezirler, kadınefendiler, mabeyinciler, hizmetçiler, marangozhane, bağ-bahçe hepsi boş geliyordu benliğime... Bir tek dolu yer vardı o da gönlüm... Lakin ona hükmedemediğim zamanlarda çok zorluk çekiyordum. Her gün, o mah yüzlüyü görmek istiyor,suluk alıp verme eylemini onsuz yapmak istemiyordum.

Marangozhaneden aldığım zevk yerini hasrete bıraktı.Sürekli kanayan bir hasret.Binbir türlü bahane yapıp evlerine gitmek için can attığım hasret.Yüreğimi yangın yerine çeviren hasret. Reşat Ağa da, diğersarayda bulunan üst rütbeli insanlar gibi sarayın bahçesinde bulunan onlarca konaktan birinde oturuyordu. Konakların çoğunda padişah efendimizin zevceleri eğleşirdi. Bu durumu çok iyi bilen

padişah, saray dışına çıkamayan gönüllü esirler güruhunu memnun etmek adına, yüzlerce dönüm arazi üzerine parklar,oyun bahçeleri kurdu.Bu haliyle Yıldız sarayı şehir içinde bir şehri andırıyordu

Ayrıca, zevceleri,mahdumları ve kerimelerine farklı türde lisanlar öğreten hocalar saraya gelir giderlerdi.Ziyaretçi sayısı bitmezdi hiç. Bu yüzden kötü niyetli insanların gelmesini önlemek adına bir sürü polisiye ve istihbarati önlemler alınıyordu. Bir de yeni bir furyadır başlamıştı saray ve çevresinde.Padişaha dışarıdan istihbarat getiren insanlara verilen hediyeler,dillere pelensek olmuştu.Bu durumu ganimet bilen yüzlerce fırsat düşkünü insana ekmek kapısı olmuştu bu olay. Padişah, amcasının öldürülüşünü bir türlü unutmuyor, unutamıyordu. Gerçi suçluların cezası verilmişti.Hatta ,Mithat Paşa, Nuri Paşa ve bir çok insan sürgüne gönderilmişlerdi.Yine de başına gelebilecek her türlü olayı bertaraf etme adına aklına gelen her şeyi yapıyor, yaptırıyordu.Yurduşından çok ünlü yazarların yazdığı polisiye romanlar birinci elden getirtiliyordu. Onları okuyarak, suikast ve polisiye olayları kafasına bir bir yerleştiriyordu.Bu durum kendisini olduğu gibi etrafını da rahatsız etmiyor değildi.

Sarayın etrafını kaplayan yer yer kara bulutlu günlerin yanında güzel şeyler de oluyordu sarayda. Özellikle, Padişahımızın kerimeleri ve mahdumları musikiye pek düşkünlerdi. "Özellikle de Zekiye Sultan ile Naime Sultanlar birer saz takımı bile kurmuşlar.Öylesine güzel eserler icra ediyorlarmış ki; Padişahımız, arada sırada, onların bu eserlerini dinleyip yorgunluk atıyormuş... Hatta, araların da bir kıskançlık ve çekememezlik bile varmış. En iyi icra'i taksimi yapabilme adına,piyasa da ki musiki şinas insanlara servet denecek miktarda ücretler ödüyorlarmış." Dün sabah, musiki konusunda yaptığımız sohbet esnasında;Reşat Ağam söyledi.Yaşadığım güzelliklere, zirve yaptırtmıştı bu haber...

Çünkü, Nurbanu da, Nuray hanımın saz takımında imiş.Çok güzel keman ve viyola çalıyormuş.Bu durumu, Orkestra Müdürlüğü de yapan Padişahımızın büyük mahdumu Abdurahim Efendiye iletir isem, ben de o takıma girebilirdim. Ney ve kudümü ustalık derecesinde çalabiliyordum.Hele de Ney konusunda iddalydım.Çoğu zaman, Padişahımıza marangozhanede küçük resitaller icra ederdim.Gözünün yaşardığı ve huşu haline büründüğü çok anını görmüştüm.Kalbim, yuvasından uçacak serçe misali "pır pır" ediyordu. Bunun için elimde ki son tabloyu özenle bitirmiştım.Padişahımız bunu beğenir de ; "Hediyen ne olsun derse?" Ben de durumu bir bir izah eder arzumu iletirdim.

Beklediğim gün gelmişti. Padişahımız Efendimiz ve oğlu Abdurahim Efendi marangozhaneye beraber geleceklermiş.Padişahımız, marangozhanenin yanına seramik atölyesi kurducakmış.Bu konu ile ilgili ustalardan beyanat alıp işe öylece koyulacakmış.Bu fırsatı ganimete çevirebilirdim.Biraz cesaret yeter ve artardı bile...

*Cava Kalem:Hattatların kullandığı sert kamıştan yapılmış ucu sivri kalem

**Avadanlık:Hattatların kullandığı tüm malzemeler(Kalem, hokka, kalemtraş, altlık, makta v.b)

Devamı Var